

Sygn. akt II AKa 368/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska - Drązek

SO (del.) – Anna Kalbarczyk

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Bartłomiej Nowak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2019 r.

sprawy:

J. P., syna M. i I. z domu S., urodz. (...) w M.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. K., syna R. i M. z domu R., urodz. (...) w L.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

S. N., syna D. i M. z domu S., urodz. (...) w L.

oskarżonego z art. 282 k.k., art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

D. M. (1), syna L. i M. z domu S., urodz. (...) w L.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

W. S. (1), syna Z. i C. z domu E., urodz. (...) w W.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. M. (2) i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 sierpnia 2017 r. sygn. akt VIII K 366/11

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. M. (1),

2. orzeczoną wobec oskarżonego D. M. (1) karę za przypisany mu w pkt II czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. podwyższa do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uchyla tenże wyrok w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w pkt I i w pkt IV, tj. uniewinnienia oskarżonych J. P., A. K., S. N., W. S. (1) od popełnienia zarzuconych im czynów, uniewinnienia oskarżonego D. M. (1) od popełnienia czynów zarzuconych w pkt 19 i w pkt 20 aktu oskarżenia (według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku), a także w zakresie przypisanego oskarżonemu D. M. (1) w pkt II czynu z pkt 22 aktu oskarżenia (według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku) zakwalifikowanego na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

III. w pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

IV. zwalnia oskarżonego D. M. (1) od kosztów sądowych w sprawie, w zakresie, w którym wobec tegoż oskarżonego zapadł prawomocny wyrok i w tej części wydatkami obciąża Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. D. A. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego J. P.,

- adw. M. Ż. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego S. N.,

- adw. T. J. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego D. M. (1),

- adw. A. W. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego W. S. (1),

kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zawierające 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu wyżej wymienionych oskarżonych przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII K 366/11 oskarżono:

J. P. o to, że:

1. w okresie dokładnie nieustalonym, nie wcześniej niż od stycznia 2006 r. do grudnia 2006 r. z ramienia tzw. „(...)” kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym działającą na terenie L. i W., w skład której wchodził m.in. M. L. (1) ps. (...), S. S. (1) ps. (...), D. M. (1) ps. (...), mającą na celu dokonywanie przestępstw w szczególności takich jak napady rabunkowe, wymuszenia rozbójnicze, handel narkotykami,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

2. w okresie dokładnie nieustalonym, nie wcześniej niż od stycznia 2006 r. do grudnia 2006 r., czerpał korzyść majątkową z uprawiania prostytucji przez kobiety z agencji towarzyskich znajdujących się w L. przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

3. w dokładnie nieustalonym dniu w 2006 r. w W. w hotelu (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że narkotyki te w ilości 8 kg przekazał S. S. (1) ps. (...),

który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

4. w dokładnie nieustalonym dniu 2006 r. w W. w hotelu (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że narkotyki te w ilości 9 kg przekazał S. S. (1) ps. (...), który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

5. w dokładnie nieustalonym dniu w 2006 r. w W. w restauracji (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że narkotyki te w ilości 9 kg przekazał S. S. (1) ps. (...), który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

6. w dokładnie nieustalonym dniu 2006 r. w W. w restauracji (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że wskazany narkotyk w ilości 7 kg przekazał S. S. (1) ps. (...), który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

7. w dokładnie nieustalonym dniu 2006 r. w W. w restauracji (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że wskazany narkotyk w ilości 7 kg przekazał S. S. (1) ps. (...), który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

8. w dokładnie nieustalonym dniu 2006 r. w W. w motelu (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że wskazany narkotyk w ilości 6 kg przekazał S. S. (1) ps. (...), który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

9. w dokładnie nieustalonym dniu w 2006 r. w W. w motelu (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci amfetaminy w ten sposób, że wskazany narkotyk w ilości 6 kg przekazał S. S. (1) ps. (...), który następnie przewiózł wskazane środki odurzające do L. i przekazał innym ustalonym osobom celem dalszej ich odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

10. na przełomie września i października 2006 r. w W., wykorzystując kierowniczą pozycję w zorganizowanej grupie przestępczej, polecił S. S. (1) ps. (...) pozbawienie wolności dwóch nieustalonych mężczyzn, celem uzyskania od nich pieniędzy w kwocie 100.000 zł, konsekwencją czego w nieustalonym konkretnie dniu w październiku 2006 r. w R. S. S. (1) razem z M. L. (1) ps. (...), M. J. ps. (...), D. M. (1) ps. (...) oraz W. M. (1) dokonali zatrzymania dwóch mężczyzn, przemocą pozbawili ich wolności, a następnie skrupowali ręce kajdankami, po czym używając przemocy w postaci uderzania drewnianym kolkiem w nogę jednego z mężczyzn oraz grożąc użyciem broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), zamiarem swoim zmierzali do wymuszenia pieniędzy w kwocie 100.000 zł, której to kwoty nie uzyskali z uwagi na ustalenia z pokrzywdzonymi późniejszego terminu przekazania wskazanej sumy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

A. K. o to, że:

11. w okresie nie później niż od 14 października 2004 r. do 19 listopada 2004 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym działającej na terenie L. i W., kierowanej z ramienia tzw. „(...)” przez R. P. ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym: wymuszeń rozbójniczych, napadów rabunkowych, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajowości oraz handel narkotykami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

12. w okresie nie później niż od 14 października 2004 r. do 19 listopada 2004 r. w L. czerpał korzyść majątkową z uprawiania prostytucji przez kobiety z agencji towarzyskich znajdujących się w L. przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

13. w dokładnie nieustalonym dniu, okresie nie później niż od 14 października 2004 r. do 19 listopada 2004 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, używając przemocy polegającej na biciu pięściami po twarzy, doprowadził nieustalonego personalnie mężczyznę o imieniu P., pochodzącego z Z., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy o wartości 5.000 Euro, który pokrzywdzony przekazał sprawcom, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

14. w dokładnie nieustalonym dniu w okresie nie później niż od 14 października 2004 r. do 19 listopada 2004 r. w W. brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w ten sposób, że zakupił od R. P. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży amfetaminę o łącznej wadze ok. 2 kg oraz tabletki „ekstazy” w ilości ok. 4.000 sztuk, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

15. w dokładnie nieustalonym dniu w okresie nie później niż od 14 października 2004 r. do 19 listopada 2004 r. w L. brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w ten sposób, że zakupił od R. P. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży amfetaminę o łącznej wadze ok. 6 kg za kwotę 30.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

S. N. o to, że:

16. w okresie między lutym a grudniem 2005 r., daty dziennej bliżej nie ustalonej w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując przemoc w postaci wepchnięcia siłą do samochodu osobowego P. M. (1) ps. (...) przewieźli go do agencji towarzyskiej przy ul. (...) w L., gdzie stosując przemoc fizyczną oraz groźby jej dalszego użycia, sprawcy doprowadzili w/wym. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu osobowego marki O. (...) o wartości nie mniejszej niż 15.000 zł,

tj. o czyn z art. 282 k.k.,

17. w dokładnie nieustalonym dniu 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) ps. (...), S. S. (1) ps. (...), D. M. (1) ps. (...) oraz innymi nieustalonymi personalnie mężczyznami, używając przemocy polegającej na biciu otwartą ręką w twarz mężczyznę o imieniu M., doprowadził powyższego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy o wartości 10.000 zł, które zostały przekazane sprawcom,

tj. o czyn z art. 282 k.k.,

18. w dokładnie nieustalonym dniu w 2006 r. w L. brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w ten sposób, że razem z inną ustaloną osobą zakupił od S. S. (1) amfetaminę w ilości 8 kg celem dalszej odsprzedaży, **tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,**

D. M. (1) o to, że:

19. w okresie nie później niż od 14 października 2004 r. do 19 listopada 2004 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym działającej na terenie L. i W., kierowanej z ramienia tzw. „(...)” przez R. P. ps. (...), a na terenie samego L. przez A. K. ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym: wymuszeń rozbójniczych, napadów rabunkowych, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajowości oraz handel narkotykami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

20. w dokładnie nieustalonym dniu, nie wcześniej niż 14 października 2004 r. i nie później niż 19 listopada 2004 r., w W. brał udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci amfetaminy w ten sposób, że razem z A. K. ps. (...) oraz S. S. (1) ps. (...) zakupił celem dalszej odsprzedaży od R. P. ps. (...) amfetaminę o łącznej wadze ok. 2 kg oraz tabletki „ekstazy” w ilości ok. 4.000 sztuk, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w z zw. z art. 65 § 1 k.k.,

21. w dokładnie nieustalonym dniu 2005 r. w okolicach L. przy Zalewie Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. P. ps. (...), S. S. (1) ps. (...) oraz M. L. (1), używając przemocy polegającej na biciu rękoma oraz kopaniu po całym ciele nieustalonych dwóch mężczyzn, w tym jednego narodowości rosyjskiej, doprowadził powyższych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy o wartości 35.000 zł oraz wyrobów ze złota nieustalonej wartości, które zostały przekazane sprawcom, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

22. w dniu 15 marca 2005 r. w Małej N. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1), S. S. (1) ps. (...) oraz innymi ustalonymi mężczyznami dokonał włamania do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że po wybiciu bocznej szyby jeden ze sprawców dostał się do wnętrza w/wym. pojazdu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia torbę z rzeczami osobistymi i pieniędzmi w kwocie 28.700 USD na szkodę R. C.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

W. S. (1) o to, że:

23. w okresie nie później niż od października 2004 r. do stycznia 2005 r. brał udział w działającej na terenie W., L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, podporządkowanej tzw. „(...)”, a kierowanej przez R. P. ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstwa takich jak: wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót środkami psychotropowymi i substancjami odurzającymi,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

24. w dokładnie nieustalonym dniu pod koniec 2004 r. bądź na początku 2005 r. w L. brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w ten sposób, że sprzedał wraz z R. P. celem dalszej odsprzedaży ustalonym osobom amfetaminę o łącznej wadze ok. 6 kg za kwotę 30.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w z zw. z art. 65 § 1 k.k.,

25. w dokładnie nieustalonym dniu pod koniec 2004 r. bądź na początku 2005 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, używając przemocy polegającej na biciu pięściami po twarzy, doprowadził nieustalonego personalnie mężczyznę o imieniu P., pochodzącego z Z., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy o wartości 5.000 Euro, które pokrzywdzony przekazał sprawcom, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

26. w dokładnie nieustalonym dniu w styczniu 2005 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonymi osobami, podstępem zwabił do agencji towarzyskiej mieszczącej się w L. W. O. ps. (...) oraz inną nieustaloną osobę, po czym sprawcy przy zastosowaniu chwytów obezwładniających i biciu po całym ciele pięściami w/wym. pokrzywdzonych, pozbawili ich wolności zakładając kajdanki na ręce, a następnie działając ze szczególnym udręczeniem, posługując się bronią palną, grożąc pozbawieniem życia oraz kopiąc, bijąc drewnianym kołkiem i drewnianym stojakiem w okolice kości piszczeli, narazili W. O. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., czym doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 50.000 zł, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

T. R. o to, że:

27. w marcu 2005 r. w L., w zamiarze by inne ustalone osoby dokonały czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że udzielił S. S. (1) ps. (...) oraz M. L. (1) ps. (...) informacji na temat terminu wyjazdu R. C. do Niemiec, trasy jego przejazdu oraz posiadanych przez w/wym. środków pieniężnych, skutkiem czego w dniu 15 marca 2005 r. w M. N. woj. (...) ps. (...), S. S. (1) ps. (...), P. S. ps. (...), S. C. oraz D. M. (1) ps. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonali włamania do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie bocznej szyby, a następnie dostali się do wnętrza pojazdu i zabrali w celu przywłaszczenia torbę z rzeczami osobistymi oraz pieniędzmi w kwocie 28.7000 USD na szkodę R. C.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r.:

I. J. P., A. K., S. N., W. S. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów;

II. D. M. (1) uznał za winnego:

- popełnienia czynu opisanego w pkt 21 - z tym, że ustalił, iż działał on w warunkach art. 64 § 1 k.k. - wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- popełnienia czynu opisanego w pkt 22 - z tym, że ustalił, iż działał on w warunkach art. 64 § 1 k.k. - wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. D. M. (1) wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. D. M. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 19 i 20;

V. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. postępowanie karne wobec T. R. umorzył;

VI. na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

adw. D. A. - 3360 zł,

adw. M. Ż. - 4440 zł,

adw. T. J. - 8520 zł,

adw. A. W. - 8520 zł,

powiększone o stawkę podatku VAT tytułem udziału w sprawie obrońców z urzędu;

VII. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu dotyczącymi J. P., A. K., S. N., W. S. (1), T. R. oraz - w zakresie czynów z pkt 19 i 20 - D. M. (1) obciążył Skarb Państwa, natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. D. M. (1) w pozostałej przypadającej na niego części zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli prokurator i obrońca oskarżonego D. M. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej:

1. uniewinnienia J. P. (pkt I wyroku) od czynów zarzucanych:

- w pkt I aktu oskarżenia (pkt 1 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 3 k.k.,
- w pkt II aktu oskarżenia (pkt 2 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt III aktu oskarżenia (pkt 3 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt IV aktu oskarżenia (pkt 4 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt V aktu (pkt 5 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt VI aktu oskarżenia (pkt 6 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w pkt VII aktu oskarżenia (pkt 7 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt VIII aktu oskarżenia (pkt 8 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt IX aktu oskarżenia (pkt 9 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt X aktu oskarżenia (pkt 10 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zb. art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na niekorzyść oskarżonego,

2. uniewinnienia A. K. (pkt I wyroku) od czynów zarzuconych:

- w pkt XI aktu oskarżenia (pkt 11 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 2 k.k.,
- w pkt XII aktu oskarżenia (pkt 12 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt XIII aktu oskarżenia (pkt 13 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt XIV aktu oskarżenia (pkt 14 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt XV aktu oskarżenia (pkt 15 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na niekorzyść oskarżonego,

3. uniewinnienia S. N. (pkt I wyroku) od czynów zarzuconych:

- w pkt XVIII aktu oskarżenia (pkt 16 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k.,
- w pkt XIX aktu oskarżenia (pkt 17 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k.,
- w pkt XX aktu oskarżenia (pkt 18 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na niekorzyść oskarżonego,

4. uniewinnienia D. M. (1) (pkt IV wyroku) od czynów zarzuconych:

- w pkt XXV aktu oskarżenia (pkt 18 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 2 k.k.,
- w pkt XXVI aktu oskarżenia (pkt 20 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

na niekorzyść oskarżonego,

5. uniewinnienia W. S. (1) (pkt I wyroku) od czynów zarzuconych:

- w pkt XXIX aktu oskarżenia (pkt 23 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 2 k.k.,

- w pkt XXX aktu oskarżenia (pkt 24 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
- w pkt XXXI aktu oskarżenia (pkt 25 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- w pkt XXXII aktu oskarżenia (pkt 26 komparycji wyroku), wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na niekorzyść oskarżonego,

6. orzeczenia o karze pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. M. (1) (pkt II wyroku) za czyn zarzucony w pkt XXVII aktu oskarżenia (pkt 21 komparycji wyroku), z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na niekorzyść oskarżonego,

7. orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. M. (1) (pkt III wyroku) w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi w zaskarżonej części prokurator zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności wyjaśnienia oraz późniejsze zeznania świadka koronnego S. S. (1), nie pozwala na uznanie oskarżonych J. P., A. K., S. N., D. M. (1) (w zakresie dwóch czynów) oraz W. S. (1) za winnych popełnienia zarzuconych im czynów, podczas gdy prawidłowa interpretacja materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania winna prowadzić do wniosków odmiennych, jednoznacznie wskazujących, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstw wskazanych w akcie oskarżenia;

2. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, niezgodną z zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniem doświadczenia życiowego;

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. M. (1) za czyn zarzucony mu w pkt XXVII aktu oskarżenia (pkt 21 komparycji wyroku), polegającą na niezasadnym orzeczeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 m-cy, podczas gdy należyte uwzględnienie prawidłowo ustalonego i wyeksponowanego przez Sąd stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, daleko posuniętej premedytacji i determinacji przestępczej, a także jego uprzedniej karalności za przestępstwa przeciwko zdrowiu i mieniu oraz działanie w ramach powrotu do przestępstwa, prowadzi do wniosku, iż adekwatną jest kara wnioskowana przez oskarżyciela publicznego;

4. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu D. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności, polegającą na wymierzeniu jej w dolnych granicach wyznaczonych przez przyjętą przez Sąd zasadę asperacji, podczas gdy należyte uwzględnienie prawidłowo ustalonego i wyeksponowanego przez Sąd stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów prowadzi do wniosku, iż kara taka nie może się ostać.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części obejmującej uniewinnienie J. P., A. K., S. N., D. M. (1) (w zakresie dwóch czynów) oraz W. S. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

2. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. M. (1) za czyn z pkt XXVII aktu oskarżenia (pkt 21 komparycji wyroku) i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 4 lat pozbawienia wolności;

3. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary łącznej wymierzonej D. M. (1) poprzez jej uchylenie oraz wymierzenie nowej kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego D. M. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt II i III tego orzeczenia, zarzucając:

1. naruszenie art. 279 § 1 k.k. poprzez uznanie oskarżonego winnym czynu określonego w pkt XXVIII aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków, które sąd uznał za wiarygodne (tj. zeznań S. S. (1) i M. L. (1)) wynika, że oskarżony nie realizował żadnych znamion przypisanego mu czynu, a wręcz oddalił się z miejsca zdarzenia, a nadto przyjęcie, jak to uczynił Sąd w zaskarżonym wyroku, że oskarżony stał na czatach, mogłoby ewentualnie sprowadzać się do pomocnictwa przy popełnieniu tego przestępstwa, a nie współsprawstwa;

2. naruszenie art. 282 k.k. poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu opisanego w pkt XXVII aktu oskarżenia, w tym przyjęcie, że oskarżony miał świadomość co do roli pozostałych uczestników oraz harmonogramu ich działania, w sytuacji, gdy materiał dowodowy przyjęty za podstawę orzeczenia w tym zakresie tj. zeznania świadków S. S. (1) i M. L. (1) pokrywają się (i to jedynie częściowo) w odniesieniu do przebiegu rzekomej bójki, natomiast są całkowicie odmienne co do okresu przygotowania i motywów, które doprowadziły do tego zdarzenia, a zatem brak podstaw do twierdzenia, że oskarżony wiedział i godził się na ustalony przez Sąd plan działania, zwłaszcza, że oskarżony nie osiągnął żadnej korzyści majątkowej i nie sposób ustalić jaką korzyść miała osiągnąć grupa (rozbieżne zeznania świadków S. i L. odnośnie motywów i przygotowania do przypisanego oskarżonemu czynu);

3. naruszenie art. 282 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony, mimo nieosiągnięcia korzyści majątkowej ponosi odpowiedzialność za czyn z art. 282 k.k. i wszystkie jego konsekwencje z uwagi na udział w zorganizowanej grupie przestępczej, która miała odnieść korzyść, skoro oskarżony został uniewinniony od zarzutu udziału w grupie przestępczej kierowanej przez R. P., a z zeznań S. S. (1) i M. L. (1) wynika, że to właśnie R. P. odniósł korzyść z przestępstwa, a pozostali uczestnicy nawet nie wiedzieli o dokonanym zaborze mienia;

4. naruszenie art. 63 § 1 k.k. poprzez niezaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, mimo że w sprawie wobec oskarżonego stosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania;

5. mający istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że w ramach czynu określonego w pkt XXVIII aktu oskarżenia oskarżony wraz z innymi osobami obserwował otoczenie (stał na czatach), podczas gdy z zeznań obu świadków, których zeznania Sąd uznał w tym zakresie za wiarygodne (tj. zeznań S. S. (1) i M. L. (1)) wynika wprost, że oskarżony nie podjął żadnych czynności, które miałyby realizować znamiona przestępstwa z art. 279 k.k., ale z pozostałymi osobami uciekł do pobliskiego lasu.

a nadto mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj.:

6. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. z uwagi na to, że nie uwzględniono całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i pominięcie przy wyrokowaniu faktu rażącej rozbieżności w zeznaniach świadków S. S. (1) i M. L. (1) odnośnie czynu opisanego w pkt XXVII aktu oskarżenia, w szczególności:

a) co do rzekomo pokrzywdzonych osób, w tym ich liczby (w zeznaniach S. S. (1) mowa o dwóch, w zeznaniach M. L. (1) o trzech), wyglądu i narodowości (S. S. (1) mówił o Polaku i „Rusku”, M. L. (1) o trzech Ukraińcach),

b) miejsca zdarzenia (według S. S. (1) okolice Zalewu Z., według M. L. (1) między P. a Ż. - miejsca te są oddalone o kilkadziesiąt kilometrów)

c) sposobu dotarcia poszczególnych osób na miejsce zdarzenia,

d) przebiegu zdarzenia (według S. S. (1) wszyscy pojechali razem na miejsce, według M. L. (1), on z S. S. (1) i oskarżonym D. M. (1) oczekiwali na przybycie R. P. z „papierosnikami”),

e) tego co wydarzyło się po zejściu (według S. S. (1), R. P. z pokrzywdzonymi miał wrócić busem do L., według M. L. (1) pokrzywdzeni mieli być pozostawieni na miejscu),

f) okresu przygotowania i motywacji osób organizujących,

przy czym rozbieżności te są na tyle istotne, że nie można ich tłumaczyć wpływem czasu i nie sposób przyjąć, że takie zdarzenie w ogóle miało miejsce,

7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. z uwagi na to, że nie uwzględniono całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i pominięcie przy ocenie materiału dowodowego dotyczącego czynu opisanego w pkt XXVIII aktu oskarżenia faktu, że z zeznań zarówno S. S. (1) jak i M. L. (1), które stanowiły podstawę do uznania oskarżonego winnym popełnienia tego czynu, wynika, że oskarżony swoim zachowaniem w ogóle nie realizował znamion czynu z art. 279 k.k. ani żadnego z góry założonego planu, ale odmówił włamania do samochodu i z pozostałymi osobami oddalił się do pobliskiego lasu.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego D. M. (1) od zarzucanych mu czynów;

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora oraz apelacja obrońcy oskarżonego D. M. (1) w części dotyczącej skazania oskarżonego za czyn z art. 279 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. są zasadne.

I.

Apelacja prokuratora dotycząca rozstrzygnięć zawartych w pkt I zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zawarł obszerny wywód, w którym zakwestionował miarodajność relacji S. S. (1) ps. (...) dotyczących podporządkowania jego grupy przestępczej tzw. grupie „(...)” i roli w tej konfiguracji oskarżonego A. K. ps. (...), R. P. ps. (...), oskarżonego J. P. oraz R. S. ps. (...), a także współpracy grupy, do której należał S. S. (1) z grupą M. P. (1) ps. (...). W tym zakresie Sąd I instancji oparł się m. in. na relacjach P. S., M. L. (1), M. J., R. F., C. P., Z. C., W. S. (2), M. P. (1), S. K. (1), R. S.. W konsekwencji Sąd Okręgowy uniewinnił J. P. od popełnienia czynu polegającego na kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym oraz uniewinnił W. S. (1), D. M. (1), A. K. od popełnienia czynów polegających na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez R. P. ps. (...). Należy w tym miejscu zauważyć, że przypisując oskarżonemu D. M. (1) czyn z pkt 21 aktu oskarżenia (według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku), polegający na dokonaniu wymuszenia rozbójniczego na dwóch nieustalonych mężczyznach Sąd I instancji ustalił, że działał on w zorganizowanej grupie przestępczej. Uwadze Sądu I instancji umknęło też, że S. S. (1) i M. L. (1) opisując wymuszenie rozbójnicze na W. O. ps. (...) sytuowali oskarżonego W. S. (1) jako członka grupy przestępczej a S. S. (1) w taki sam sposób sytuował A. K. i W. S. (1) w depozycjach dotyczących wymuszenia rozbójniczego na osobie o imieniu P. (czyny z pkt 13 i z pkt 25 według numeracji zamieszczonej w akcie oskarżenia). Oskarżeni W. S. (1) i A. K. zostali od powyższych czynów

uniewinnieni. Zważywszy jednakże, że podstawą uniewinnienia nie było zanegowanie zaistnienia wyżej wymienionych zdarzeń obowiązkiem Sądu I instancji, przy rozstrzyganiu w zakresie postawionych W. S. (1) i A. K. zarzutów udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, było rozważenie, czy relacje M. L. (2) i S. S. (1) nie dawały asumptu do poczynienia ustaleń, że wyżej wymienieni byli członkami grupy przestępczej.

Dokonując negatywnej oceny depozycji S. S. (1) w zakresie dotyczącym grupy przestępczej Sąd I instancji uznał, że rzutuje to na miarodajność jego relacji odnoszących się do pozostałych zarzutów postawionych oskarżonym J. P., A. K., S. N., W. S. (1) i D. M. (1), z wyłączeniem dwóch czynów, za które oskarżony D. M. (1) został skazany.

W odniesieniu do wymuszeń rozbójniczych będących przedmiotem postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie, od których popełnienia oskarżeni zostali uniewinnieni stwierdzić należy, co następuje.

Wymuszenie na P. M. (2) (czyn zarzucony oskarżonemu S. N. w pkt 16 aktu oskarżenia według numeracji podanej w zaskarżonym wyroku).

O tym, że doszło do wymuszenia rozbójniczego na P. M. (2) świadczą relacje S. S. (1), M. L. (1), M. P. (1) i P. S.. Z relacji S. S. (1) wynika, że S. N. brał udział w końcowej fazie zdarzenia kiedy to razem ze swoim szefem M. P. (1) ps. (...) i P. M. (2) ps. (...) przybyli do agencji przy B. w L.. Koresponduje to z relacjami P. S. i M. L. (2), którzy wskazali, że (...) i (...) przybyli do agencji w towarzystwie kilku czy kilkunastu osób, których nie potrafili spersonalizować. Koreluje to z kolei z relacjami M. P. (1), który wyraźnie wskazał, że do agencji przyjechał m. in. z S. N..

Istotnym jest oczywiście to, czy wówczas – jak twierdzi S. P. M. został zmuszony do zapłacenia kwoty 10.000 zł i w związku z tym oddał w zastaw samochód (...), czy też podczas tej części zdarzenia M. P. (1) interweniował w obronie P. M. (2), na którego wcześniej nałożono karę pieniężną i zabrano samochód (vide: relacje M. P. (1), M. L. (1) i P. S.). Należy w tym miejscu zauważyć, że M. P. (1) wskazał, że w jego obecności P. M. (2) został uderzony, co uprawdopodobnia twierdzenie S. S. (1), że wtedy właśnie pokrzywdzony został zmuszony do zapłacenia kary i wydania samochodu. Nie można też pominąć, że poszczególne relacje S. S. (1) dotyczące powyższego zdarzenia są szczegółowe i konsekwentne.

Wymuszenie na P. z Z. (czyn zarzucony oskarżonemu A. K. w pkt 13 i W. S. (1) w pkt 25 aktu oskarżenia według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku).

Z relacji S. S. (1) wynika, że w przedmiotowym zdarzeniu nie brał udziału M. L. (2). Tym samym nie można było oczekiwać, że świadek M. L. (2) złoży w tym zakresie zeznania, a w szczególności będzie z tym zdarzeniem łączył konkretne osoby. Nie do zaakceptowania jest przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sposób w jaki Sąd Okręgowy wykazał, w oparciu o depozycje S. S. (1), że zdarzenie miało miejsce po tym, jak A. K. został osadzony w jednostce penitencjarnej, co miało wykluczać, aby obaj oskarżeni, tj. A. K. i W. S. (1) dopuścili się tego czynu. S. S. (1) nie określał bowiem precyzyjnie upływu czasu pomiędzy poszczególnymi zdarzeniami jakie wówczas miały miejsce.

Należy też zauważyć, że S. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym dwukrotnie relacjonował okoliczności przedmiotowego przestępstwa i obie te relacje są kompatybilne (przesłuchania z dnia 16 lutego 2009 r. i z dnia 12 maja 2010 r.).

Wymuszenie na W. O. ps. (...) (czyn zarzucony oskarżonemu W. S. (1) w pkt 26 aktu oskarżenia według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku).

M. L. (2) (protokoły przesłuchań z dnia 23 stycznia 2008 r. i z dnia 27 lutego 2008 r.) i S. S. (1) w sposób zbieżny opisali zarówno sam przebieg zdarzenia, jak i udział w nim W. S. (1). Fakt, że podczas kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 31 maja 2010 r. M. L. (2) wskazał, że W. S. (1) był także aktywny w pierwszej fazie zdarzenia i wziął wówczas udział w pobiciu pokrzywdzonego nie deprecjonuje wiarygodności jego wcześniejszych relacji. Nie można też twierdzić, że miarodajność jego depozycji dyskwalifikuje to, iż podczas ostatniego przesłuchania wskazał on, że pokrzywdzony dostarczył pieniądze w kwocie 45.000 zł, a we wcześniejszych relacjach mówił, iż

było to 50.000 zł. Należy zauważyć, że S. S. (1) podczas przesłuchania w dniu 24 września 2007 r. stwierdził, że pokrzywdzony zebrał ok. 40.000 – 50.000 zł i dopiero podczas kolejnych przesłuchań sprecyzował, że było to 50.000 zł (przesłuchania z dnia 18 lutego 2009 r. i z dnia 12 maja 2010 r.). Tego rodzaju rozbieżności są naturalną konsekwencją odtwarzania zdarzeń, od których zaistnienia upłynął pewien okres czasu.

W żadnej mierze nie można też wiarygodności relacji S. S. (1) i M. L. (1) podważyć z uwagi na rozbieżność co do sposobu podziału pieniędzy uzyskanych z przestępstwa.

S. S. (1) i M. L. (1) nie byli w stanie precyzyjnie wskazać daty przedmiotowego przestępstwa. S. S. (1) podawał, że było to zimą 2004/2005 r. bądź na początku 2005 r., a M. L. (1) iż zdarzenie miało miejsce w pierwszym kwartale 2005 r. Do ustalenia, że zdarzenie miało miejsce po tym jak 25 stycznia 2005 r. zatrzymano W. S. (1), co wykluczało jego udział w tym przestępstwie, nie uprawnia enigmatyczne stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku: „Już na wstępie należało zauważyć, że biorąc pod uwagę wiarygodne zeznania przesłuchanych w sprawie świadków – w powiązaniu z innymi dokonanymi przez grupę (...) przestępstwami, należało określić czas dokonania przestępstwa na W. O. ps. (...) oraz jego koledze o imieniu C. na okres nie wcześniej niż 25 stycznia 2005 roku a marcem 2005 roku” (str. 154 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Wymuszenie na mężczyźnie o imieniu M. (czyn zarzucony oskarżonemu S. N. w pkt 17 aktu oskarżenia według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku).

S. S. (1) zeznał, że M. P. (1) ps. (...) zobowiązał się do przywiezienia mężczyzny, który dokonał zniszczeń w agencji towarzyskiej, w celu zmuszenia go do przekazania pieniędzy w kwocie 10.000 zł. M. P. (1) przyjechał z tym mężczyzną, a towarzyszył im m. in. S. N.. Zdaniem S. S. (1) do pobicia tego mężczyzny i nałożenia na niego tzw. „kary” doszło w pomieszczeniu, do którego nie weszli M. P. (1) i pozostali towarzyszący mu mężczyźni a więc i oskarżony S. N.. Następnie w obecności M. P. (1) i S. N. pobity mężczyzna potwierdził, że zobowiązał się do dostarczenia 10.000 zł.

O tym, że tego rodzaju zdarzenie z udziałem S. N. miało miejsce potwierdzają relacje złożone przez M. L. (1) i M. P. (1). M. L. (1) stwierdził przy tym, że gdy okazało się, że mężczyzna którego przywieziono do agencji okłamał (...) co do zdarzeń mających miejsce z jego udziałem w tejże agencji, to ten krzyknął na niego i oddał go do dyspozycji (...), który natychmiast uderzył go w twarz. Zapadła wówczas decyzja, że mężczyzna zapłaci kwotę 10.000 zł. Z relacji tej wynika, że pobicie i zmuszenie mężczyzny do zapłacenia pieniędzy miało miejsce w obecności (...) i osób mu towarzyszących (przesłuchanie z dnia 19 września 2011 r.). Z kolei relacja M. P. (1) jest w pełni kompatybilna z relacją S. S. (1), w tym także co do tego, że on i S. N. nie byli obecni przy rozmowie S. S. (1) z mężczyzną, którego przywieziono do agencji. Z relacji M. P. (1) wynika jednakże, że miał on świadomość w jakim celu przywiózł on mężczyznę o imieniu M., o czym świadczy to, iż zwrócił się do S. S. (1) aby ten nie bił, a jedynie postraszył M. (protokół przesłuchania z dnia 7 kwietnia 2011 r.).

W świetle relacji S. S. (1) i M. P. (1) bezspornym jest, że ten ostatni przywożąc mężczyznę o imieniu M. wiedział, że dojdzie do zmuszenia go do zapłacenia pieniędzy. S. N. był członkiem grupy (...) i uważany był za prawą rękę M. P. (1) (vide: depozycje S. S. (1)). Tym samym był on świadomy reguł jakimi grupy przestępcze się rządzą, w tym też, że zachowania pozostające w kolizji z interesami grupy skutkują represjami np. w postaci wymierzenia tzw. kar finansowych. Nie do zaakceptowania są zatem ustalenia Sądu Okręgowego, że oskarżony S. N. nie był świadomy w jakim celu dowieziono wówczas mężczyznę o imieniu M. bądź też, że był przekonany, iż pieniądze, które tenże mężczyzna zobowiązał się zapłacić stanowiły li tylko pokrycie wyrządzonych przez niego zniszczeń.

Ewentualne błędne usytuowanie przez S. S. (1) przedmiotowego zdarzenia w czasie nie stanowi podstawy do kwestionowania miarodajności jego relacji dotyczących przebiegu zdarzenia.

Wymuszenie rozbójnicze na dwóch nieustalonych mężczyznach w R. (czyn zarzucony oskarżonemu J. P. w pkt 10 aktu oskarżenia według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że nie ma dowodu, iż oskarżony J. P. polecił S. S. (1) pozbawienie wolności i dokonanie wymuszenia rozbójniczego na dwóch mężczyznach w celu uzyskania od nich pieniędzy w kwocie 100.000 zł. O tym, że tego rodzaju polecenie zostało wydane przez J. P. wskazał w swoich depozycjach S. S. (1). Stwierdził on, że W. M. (1) powiedział mu, iż jest po rozmowie z J. P. i: „... że dla nas szykuje się robota” (k. 267) oraz: „... do tego zdarzenia doszło z inicjatywy P., on powiedział mi, że zgłosi się W. M. (2) i przekaze mi szczegóły kolejnej roboty, którą my mamy dla niego wykonać” (k. 1016). Po odczytaniu na rozprawie powyższych depozycji S. S. (1) potwierdził ich prawdziwość. Jeżeli Sąd Okręgowy z uwagi na treść powyższych depozycji miał wątpliwość, czy oskarżony J. P. osobiście polecił S. S. (1) dokonanie przedmiotowego przestępstwa, to mógł po odczytaniu powyższych relacji odebrać od świadka szczegółowe w tym zakresie zeznania. Na pewno do zakwestionowania depozycji złożonych w tym zakresie przez S. S. (1) nie daje podstaw odpowiedź udzielona przez świadka na pytanie jednego z obrońców, dotycząca późniejszych zdarzeń, a mianowicie, iż nie pamięta on, czy rozmawiał z oskarżonym J. P. o spotkaniu z biznesmenami (k. 3452v).

Przy rozmowie S. S. (1) z J. P., w trakcie której ten ostatni polecił świadkowi podjęcie przestępczych działań zgodnie z prośbą W. M. (1) nie były obecne osoby postronne, a tym samym relacje innych osób, w tym M. L. (1) nie mogły być pomocne w weryfikacji depozycji złożonych w wyżej wymienionym zakresie przez S. S. (1). Przebieg samego zdarzenia i działania podejmowane w jego trakcie przez S. S. (1) również nie dają podstaw do negowania jego twierdzeń co do roli oskarżonego J. P. w tym przestępstwie.

Oskarżonym J. P., A. K., S. N. i W. S. (1) zarzucono także popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. S. S. (1) złożył w tym zakresie wyczerpujące i konsekwentne depozycje. Ewentualne wątpliwości co do czasookresu opisywanych przez świadka poszczególnych przestępczych zachowań, nie uprawniało do negacji jego relacji w odniesieniu do konkretnych zdarzeń jak i też udziału w nich konkretnych osób. Świadek P. S. potwierdził, że miała miejsce sytuacja, iż zareklamowano część zakupionej amfetaminy z uwagi na jej złą jakość. Relacje świadka P. S. w powyższym zakresie korespondują z depozycjami M. L. (1). Charakterystycznym jest też, że M. L. (1) potwierdził, że zawoził S. S. (1) do restauracji i hoteli w W., w których – zgodnie z depozycjami S. S. (1) – dochodziło do jego spotkań z J. P.. M. L. (1) stwierdził nadto, że w restauracji (...) S. S. (1) spotkał się z mężczyzną o imieniu J..

Oskarżonym J. P. i A. K. postawiono zarzuty czerpania korzyści majątkowych z prostytucji. Oparte są one na depozycjach S. S. (1), a ocena ich miarodajności związana jest z oceną wiarygodności relacji tegoż świadka dotyczących usytuowania oskarżonych J. P. i A. K. w ramach grupy przestępczej.

Zgodnie z ustalonym i utrwalonym orzecznictwem ocena wiarygodności pomówienia wymaga szczególnej ostrożności gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Istotne jest też, czy wyjaśnienia lub zeznania pomawiającego są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1988, teza 9 do art. 7, str. 172 - 173, tom I).

Przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tego samego sprawcę, a także przestępstw popełnionych przez inne osoby.

W niniejszej sprawie depozycje osób pomawiających dotyczą nie tylko obecnie dość odległych czasowo zdarzeń, ale także - co wymaga podkreślenia - wielu zdarzeń, często o bardzo podobnym charakterze z udziałem różnych osób.

Bezspornym jest, że wówczas gdy zachodzi konieczność niejednokrotnego wypowiedzenia się o określonych faktach czy zdarzeniach, a ponadto, gdy wypowiedzi te dotyczą zdarzeń lub faktów odległych czasowo, jak też poszczególne

wypowiedzi dzieli pewien dystans czasowy, treść tych deponycji nie może być jednobrzmiąca. Dlatego siłą rzeczy muszą zachodzić pewne nieścisłości, czy też luki w kolejnych relacjach, a istotne jest, czy różnice te dotyczą kwestii bądź faktów o zasadniczym charakterze. Co więcej, gdyby różnice takowe czy nieścisłości nie występowały, można by się zastanawiać nad tym, czy składanie całkowicie pokrywających się ze sobą relacji na przestrzeni dość znacznego dystansu czasowego jest naturalne.

Tym samym zrozumiałym jest, że relacje składane przez różne osoby, a nawet przez tę samą osobę podczas kolejnych przesłuchań, nie będą tożsame. Wątpliwości co do części relacji składanych przez konkretną osobę nie mogą też niejako automatycznie przesądzać o braku miarodajności całości relacji tej osoby dotyczącej szeregu zdarzeń.

W niniejszej sprawie S. S. (1) złożył obszernie deponycje dotyczące zdarzeń będących przedmiotem zarzutów postawionych oskarżonym J. P., A. K., S. N., D. M. (1) i W. S. (1). Jak już wykazano wyżej część jego relacji znajduje potwierdzenie w innych dowodach. Nie można przy tym wymagać, o czym mowa wyżej, aby relacje innych osób były tożsame z deponycjami S. S. (1). Ocena miarodajności obszernych deponycji dotyczących wielu zdarzeń nie może polegać jedynie na wyszukiwaniu w nich nieścisłości lub rozbieżności. W takim bowiem przypadku nasuwa się przypuszczenie, że przeprowadzona ocena jest jednostronna, a jej celem jest zanegowanie wiarygodności deponycji świadka koronnego. O tego rodzaju nastawieniu Sądu I instancji w przedmiotowej sprawie świadczy też treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- podnoszenie, że akt oskarżenia wskazuje, iż prokurator miał wątpliwości co do zasadności zarzutów postawionych oskarżonym,

- twierdzenie, że wiarygodność S. S. (1) została podważona w innych postępowaniach, bez wskazania konkretnych spraw,

- twierdzenie, że S. S. (1) wielokrotnie zmieniał swoje deponycje, uzupełniając je o szczegóły, których wcześniej nie ujawniał gdy tymczasem deponycje S. S. (1) są kompatybilne. Naturalnym jest też, że zeznania w których świadek skupia się na zrelacjonowaniu przebiegu konkretnych zdarzeń zawierają więcej szczegółów. Zrozumiałym jest też że, podczas kolejnych przesłuchań dotyczących tych samych zdarzeń świadek uzupełniał swoje relacje o szczegóły, których wcześniej nie pamiętał,

- wykazywanie, że relacje S. S. (1) nie znajdują potwierdzenia w deponycjach osób ewidentnie związanych z grupami przestępczymi, które negują tego rodzaju powiązania.

Prokurator w uzasadnieniu apelacji zasadnie też wykazał, że nie ma racjonalnego uzasadnienia pogląd Sądu I instancji, iż S. S. (1) wymyślił, iż podlegał (...) grupom przestępczym, gdyż chciał uniknąć zarzutu kierowania grupą przestępczą. Okazuje się bowiem, że S. S. (1) w okresie, w którym podjął współpracę z organami ścigania miał już postawiony zarzut kierowania grupą przestępczą w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Lublinie w związku z czym za przestępstwa popełnione przez niego w tym okresie czasu, zbieżnym z zarzutami postawionymi oskarżonym w niniejszej sprawie, odpowiada on na zasadach ogólnych. Należy też zgodzić się ze stanowiskiem prokuratora, że funkcjonariusz Policji z L. M. P. (2) nie miał pełnej wiedzy na temat działalności wszystkich grup przestępczych na terenie L., w tym także w zakresie powiązań tych grup z (...) grupami przestępczymi. Prokurator w tym zakresie podniósł, że relacje S. S. (1) pozwoliły na ustalenie wielu przestępstw popełnionych na terenie L., co do których organy ścigania nie miały żadnej wiedzy. Nie można deprecjonować zeznań S. S. (1) w oparciu o deponycje osób, którym na podstawie zeznań S. S. (1) postawiono zarzuty w innych postępowaniach bądź też w oparciu o deponycje osób pozostających w bliskich relacjach z oskarżonymi.

Obowiązkiem Sądu I instancji było przeprowadzenie wszechstronnej, wnikliwej i w pełni rzetelnej oceny zeznań świadka koronnego S. S. (1). Tak przeprowadzona ocena zeznań tego świadka jak również pozostałego materiału dowodowego pozwalałaby na poczynienie ustaleń pozostających pod ochroną przewidzianą w art. 7 k.p.k., a więc ustaleń, które nie wykazują błędów natury faktycznej lub logicznej, zgodne są z zasadami prawidłowego rozumowania

oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wynikają z apriorycznego preferowania lub dyskwalifikacji jednych dowodów na rzecz drugih.

Zważywszy na uwagi zawarte w niniejszym uzasadnieniu należy uznać, że przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nie czyni zadość wymaganiom określonym w art. 7 k.p.k., co skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt I i przekazaniem sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego dokona wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału, a następnie uwzględniając uwagi wymienione wyżej wyda trafne rozstrzygnięcie.

II.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. M. (1).

Obrońca oskarżonego w apelacji zawarł zarzuty obrazy prawa materialnego, a także obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma charakter samoistny. W orzecznictwie i w doktrynie podkreśla się, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszeniem przepisów procesowych (cyt. wyżej Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, teza 5 do art. 438, str. 457 – 458 tom II i cyt. tom judykaty). Analiza zawartych w apelacji zarzutów obrazy prawa materialnego prowadzi do wniosku, że faktycznie dotyczą one błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy ustalił, że włamania do samochodu (...) i zaboru znajdujących się tam pieniędzy dokonał M. L. (1), któremu towarzyszył S. S. (1), zaś pozostałe osoby, w tym D. M. (1) znajdowały się wówczas w pobliżu i ich zadaniem było obserwowanie terenu (str. 4 – 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ustalenia faktycznie Sąd I instancji oparł na depozycjach S. S. (1). Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne relacje M. L. (1), w których wskazał, że mężczyzna ze S., który miał dokonać włamania, odmówił wykonania tego zadania z uwagi na niefortunne usytuowanie samochodu marki (...), tak iż był on widoczny z okien zajazdu. Zdaniem M. L. (1) również inni towarzyszący mu mężczyźni, w tym D. M. (1) nie podjęli się włamania i kradzieży pieniędzy. M. L. (1) wyjawiał, że w zaistniałej sytuacji zdecydował, że sam dokona włamania, a towarzyszyć miał mu S. S. (1). Pozostali mężczyźni odjechali bojąc się, że dojdzie do tzw. „wpadki” i wszyscy zostaną zatrzymani. Z relacji M. L. (1) wynika zatem, że mężczyźni, którzy opuścili miejsce zdarzenia odstąpili od dokonania zaplanowanego włamania do samochodu marki (...) i kradzieży znajdujących się tam pieniędzy.

Nie wdając się w ocenę miarodajności relacji M. L. (1) należy zauważyć, że depozycje S. S. (1) nie dają podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że oskarżony D. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu. Podczas przesłuchania w dniu 12 maja 2010 r. S. S. (1) stwierdził, że po tym, jak M. L. (1) poszedł w kierunku samochodu (...), to on z pozostałymi mężczyznami – więc i D. M. (1), ruszyli za nim. S. S. (1) stwierdził, że szedł po tej stronie drogi co M. L. (1), a pozostali po drugiej stronie. W pewnym momencie świadek zauważył, że M. L. (1): „... zaczął przywoływać mnie gestami i ja przyspieszyłem kroku. Gdy już wszedłem na ten parking przy zajęździe to na chwilę straciłem L. i ten samochód z oczu, gdyż przesłaniały go inne stojące tam tiry, ale i tak szedłem w tym kierunku. Nie zdążyłem jednak tam dojść, gdyż L. wybiegł pomiędzy tych tirów, trzymając w ręku torbę podróżną w ciemnym kolorze i ruszył w moim kierunku. On dobiegł do mnie i już razem pobiegliśmy do naszych samochodów, po drodze dołączyli pozostali chłopacy. My natychmiast wsiedliśmy do samochodów i odjechaliśmy tym samym kierunkiem, z którego przyjechaliśmy” (k. 402). Jednakże podczas przesłuchania w dniu 12 marca 2009 r. S. S. (1) stwierdził, że pozostali mężczyźni jak zobaczyli, że z okien zajazdu widoczny jest samochód (...) to skryli się w lesie (k. 110

– 116), co prowadzi do wniosku, iż przestali ubezpieczać miejsce przestępstwa. Tym samym mężczyźni ci zanim doszło do włamania zmanifestowali, w ramach faktycznie przyjętego podziału ról, odstąpienie od udziału w czynie przestępczym. Na rozprawie Sąd Okręgowy poprzestał na ujawnieniu powyższych relacji i nie wezwał S. S. (1) do wyjaśnienia czy zdarzenie przebiegło tak jak opisał on podczas przesłuchania w dniu 12 marca 2009 r.

W tym stanie rzeczy wyrok w zakresie przypisanego oskarżonemu D. M. (1) czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. nie mógł się ostać, a sprawa podlega w tej części przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji szczegółowo przesłucha S. S. (1) i odczyta mu wyżej wymienione protokoły przesłuchań z dnia 12 marca 2009 r. i z dnia 12 maja 2010 r., a następnie zadając świadkowi pytania, ustali jak zachowywali się mężczyźni, w tym D. M. (1) w czasie kiedy M. L. (1) dokonywał włamania. Sąd Okręgowy winien też rozważyć, czy nie należy przeprowadzić konfrontacji pomiędzy M. L. (1) i S. S. (1). Niezbędne jest również przesłuchanie S. K. (2), który w postępowaniu przygotowawczym złożył bardzo lakoniczne wyjaśnienia, że mężczyźni podczas włamania dokonanego przez M. L. (1) mieli „stać na czujkach” (k. 1300 – 1302).

Czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Skarżący ma rację, że relacje M. L. (1) i S. S. (1) dotyczące powyższego zdarzenia nie są tożsame. Różnice dotyczą godziny zdarzenia, liczby pokrzywdzonych, ich narodowości, miejsca zdarzenia, sposobu i czasu dotarcia tam konkretnych osób, a także opuszczenia przez nich miejsca zdarzenia. Rozbieżności w relacjach poszczególnych uczestników są w pełni zrozumiałe i wynikają one z dynamiki opisywanego zdarzenia, faktu, że poszczególne osoby nie przywiązują takiej samej wagi do wszystkich jego elementów, a także z odmiennych możliwości odtwarzania zdarzenia z uwagi na upływ czasu i zapominanie nie tylko szczegółów, ale całych jego sekwencji. Zrozumiałym jest zatem, że M. L. (1) i S. S. (1) odmiennie lokalizują zdarzenie, ich relacje nie są tożsame co do ilości pokrzywdzonych, sposobu i czasu przybycia i opuszczenia miejsca zdarzenia przez poszczególne osoby. S. S. (1) wskazuje, że w miejsce do którego mężczyźni zostali zwabieni mieli być oni przetrzymywani, a M. L. (1) stwierdził, iż miały być tam przechowywane papierosy. S. S. (1) wyjaśnił też, że zanim zaatakowano mężczyzn jeden z nich oddał strzał w kierunku R. P.. Z kolei M. L. (1) najpierw wskazał, że strzał oddano do (...), a przy następnym przesłuchaniu podał, że strzał oddano do R. P. bądź S. S. (1), którzy stali blisko siebie.

Sąd Okręgowy uznał, że relacje S. S. (1) dotyczące okoliczności towarzyszących zdarzeniu i samego przebiegu zdarzenia są miarodajne i stanowią podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych albowiem są: „... wewnętrznie spójne oraz, w przeciwieństwie do innych, charakteryzowały się wymaganą i pożądaną dokładnością (określenie czasu kolejnych zdarzeń i ich chronologia, dokładny opis czynności poszczególnych uczestników – w tym D. M. (1) – wraz z ich tożsamością, dokładny opis miejsc dokonania czynów zabronionych)” (str. 171 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd I instancji podniósł przy tym, że relacje S. S. (1) znajdują wsparcie w depozycjach M. L. (1). Faktycznie obaj świadkowie praktycznie w sposób tożsamy opisywali sposób w jaki obezwładniono mężczyzn handlujących papierosami, a mianowicie, że obaj obezwładnili mężczyznę, który oddał strzał, a D. M. (1) i R. P. obezwładnili drugiego z mężczyzn (świadek S. S. (1)) bądź dwóch pozostałych mężczyzn (świadek M. L. (1)). S. S. (1) i M. L. (1) wskazali też, że odebrano mężczyznom pieniądze i złoty łańcuch. O tym, że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce świadczą również depozycje P. S., któremu zrelacjonował je S. S. (1) (k. 1556).

Występujące w relacjach S. S. (1) i M. L. (1) rozbieżności, z przyczyn określonych wyżej, nie stanowią podstawy do twierdzenia, że dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego pozostaje w kolizji z zawartą w art. 7 k.p.k. zasadą swobodnej oceny dowodów, bądź też, że Sąd meriti dokonał błędnych ustaleń faktycznych.

W żadnej mierze Sąd Okręgowy nie dopuścił się obraży art. 410 k.p.k. Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. II KK 183/11, LEX nr 1108458). Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. V KK 429/11, LEX 1103643).

Przepisu art. 410 k.p.k. nie można wyklądać w ten sposób, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku muszą uwzględniać wszystkie treści wynikające z przeprowadzonych dowodów. Sytuacja taka może zaistnieć jedynie wówczas gdy wszystkie dowody są ze sobą niesprzeczne i nie pozwalają na dokonanie niezgodnych ze sobą ustaleń. Skoro zatem Sąd rozważy i oceni wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody i wskaże na jakich oparł się dowodach (czy ich częściach) uznając określone fakty za udowodnione oraz wyjaśni dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, to nie dochodzi do obrazy art. 410 k.p.k. Jest oczywiste, że jeżeli dowody są sprzeczne to nie jest możliwe oparcie ustaleń na każdym z ujawnionych dowodów i na wszystkich wynikających z nich okolicznościach, gdyż prowadziłoby to nieuchronnie do sprzeczności w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku.

Z relacji S. S. (1) wynika, że bezpośrednio po tym jak obezwładniono pokrzywdzonych R. P. zabrał im pieniądze i złoty łańcuch. Ewentualne rozważania, czy przedmiotowy czyn należałoby zakwalifikować jako przestępstwo rozboju z art. 280 § 1 k.k. są jednakże bezprzedmiotowe z uwagi na kierunek złożonej apelacji.

Zgodnie z depozycjami S. S. (1) mężczyźni zajmujący się handlem papierosami bez znaków akcyzy mieli być zwabieni w odosobnione miejsce w celu dokonania na nich wymuszenia rozbójniczego. W spotkaniu, w trakcie którego ustalono przebieg zdarzenia uczestniczył oskarżony D. M. (1). Ustalono wówczas, że mężczyźni zostaną obezwładnieni po wprowadzeniu ich do domku. To, że do obezwładnienia mężczyzn doszło na zewnątrz budynku nie daje podstaw do twierdzenia, iż sprawcy odstąpili od dokonania zaplanowanego przestępstwa. Dlatego też Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że jeśli nawet: „... oskarżony tylko brał udział w uzgodnieniach oraz pobiciu i obezwładnieniu pokrzywdzonych, to doskonale zdawał sobie sprawę z roli innych uczestników oraz harmonogramie ich działania. W związku z powyższym należało uznać, że wiedząc o tym i godząc się na to, ponosił pełną personalną odpowiedzialność za wszystko, co było przedmiotem wymuszenia” (str. 173 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dla bytu przestępstwa przypisanego oskarżonemu D. M. (1) przestępstwa z art. 282 k.k. nie ma zaś znaczenia to, czy uczestniczył on w podziale mienia zabranego pokrzywdzonym.

Sąd Okręgowy zasadnie przypisał oskarżonemu D. M. (1), działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k. (vide: str. 179 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Nie wdając się w tym miejscu w ocenę prawidłowości ustaleń Sądu I instancji dotyczących przywództwa grupy przestępczej i jej podległości bezspornym jest, że zorganizowana grupa przestępcza, w której skład wchodził n. in. S. S. (1), M. L. (2), R. P. i D. M. (1) faktycznie istniała i wyżej wymienieni przedmiotowego czynu dopuścili się w ramach tej grupy. Grupa ta zajmowała się wymuszeniami rozbójniczymi, czerpaniem korzyści z prostytucji, a także obrotem narkotykami (vide: depozycje S. S. (1), M. L. (1), P. S., a także M. P. (1)). Niezrozumiałe są jedynie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uwagi, że oskarżony z popełnionego przestępstwa uczynił stałe źródło dochodu (str. 173 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) albowiem tego rodzaju ustalenia nie znajdują się w opisie czynu przypisanego oskarżonemu.

III.

Kara

Sąd Okręgowy za przypisany oskarżonemu D. M. (3) czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł, że działanie przez oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej świadczyło: „o daleko posuniętej premedytacji i determinacji przestępczej oskarżonego, co niewątpliwie przełożyło się na bardzo wysoki stopień jego winy” (str. 173 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy podniósł też, że zdarzenie podczas którego stosuje się przemoc fizyczną i obezwładnia pokrzywdzonych

cehuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Jednocześnie Sąd Okręgowy zauważył, że stosowana wobec pokrzywdzonych przemoc nie była nadmierna, a rola oskarżonego D. M. (1) nie była pierwszoplanowa (str. 173 – 174 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Nie kwestionując powyższych okoliczności należy jednakże zwrócić uwagę, że działanie przez oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa oraz ramach zorganizowanej grupy przestępczej, nawet przy uwzględnieniu faktu, iż oskarżony nie miał roli wiodącej w przypisanym mu czynie, winno skutkować wymierzeniem znacznie surowszej kary niż to uczynił Sąd I instancji orzekając karę przekraczającą jedynie o sześć miesięcy dolny próg ustawowego zagrożenia. Dlatego też uwzględniając częściowo apelację prokuratora Sąd Apelacyjny podwyższył karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo wymuszenia rozbójniczego do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara w tym rozmiarze jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary, w szczególności z zasadami prewencji szczególnej i ogólnej oraz wpłynie hamująco na oskarżonego, tak aby w przyszłości nie wchodził w konflikt z obowiązującym porządkiem prawnym.

W związku z uchyleniem zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazania oskarżonego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyn z pkt 22 aktu oskarżenia według numeracji zamieszczonej w zaskarżonym wyroku) bezprzedmiotowa stała się apelacja prokuratora dotycząca niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności.

IV.

Zważywszy na sytuację majątkową oskarżonego D. M. (1) Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 i art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 123 ze zm.) zwolnił go od kosztów sądowych w sprawie w części dotyczącej skazania go za czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., obciążając w tym zakresie wydatkami Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu:

- adw. D. A. Kancelaria Adwokacka w W. - obrońcy oskarżonego J. P.,
- adw. M. Ż. Kancelaria Adwokacka w W. - obrońcy oskarżonego S. N.,
- adw. T. J. Kancelaria Adwokacka w W. - obrońcy oskarżonego D. M. (1),
- adw. A. W. Kancelaria Adwokacka w W. - obrońcy oskarżonego W. S. (1),

za obronę wykonywaną w postępowaniu przed Sądem II instancji orzeczono w myśl § 2, § 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714).

*

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.